

Árpádházi Magyar Szentek Napjai Csíkrákoson,
2010. június 24-27.

Fővédnök: Böjte Csaba OFM

2010. június 24-27-e között szervezik meg az Árpádházi Magyar Szentek Napjai Csíkrákoson elnevezésű székely-magyar találkozót Erdélyben, melynek célja a magyar értékrendet közvetítő példaképeink felelevenítése. Ki más lehetne alkalmas a világot uraló morális válság gyógyítására, mint szent életükkel, és tanításukkal is példát mutató Árpádházi nagyjaink! A háromnapos ünnep során a szervezők évszázados vagy akár évezredek székely hagyomány megjelenítésére törekcsenek, minden program a helyi és környékbeli szellemi forrásokból táplálkozik.

A székely-magyar találkozó főszervezője a Cserekert Fogadó, Kovács Anna-Mária házigazda vezetésével. A szervezők között találjuk a Csíkrákosi Polgármesteri Hivatal, a Kisboldogasszony Plébánia és egyháztanácsát, a Cserei Mihály Általános Iskola tanárait és diákjait, a Csíkrákosi Pacsirta Dalegyletet, a Cserevirág Ifjúsági Egyesületet, a helyi székely Lovasegyletet, valamint a Cserei Mihály Egyesület tagjait. A program fővédnöke: Böjte Csaba ferencrendi szerzetes, médiafőnök: Frigyesy Ágnes újságíró.

Az Árpádházi Magyar Szentek Napjai Csíkrákoson program június 24-én este a venégek fogadásával tábortűz mellett veszi kezdetét. Másnap a találkozó résztvevői a havasokba kirándulnak a népi Szent László- emlékekhez. Szépvízen megkoszorúzzák a 2009-ben felszentelt egész alakos, bronzból készült Szent László szobrot. Ezt követően gyalog-túra következik a Pogány-havasi Szent László-kőhöz és forráshoz, majd a széphavasi kápolnámhoz. Komjátápatákán csángó asszonyok frissen sült helyi jellegű palacsintával, friss forrásvízzel és aludttejjel kedveskednek a vendégeknek. A Szent Erzsébet templomban Berszán Lajos atya mond köszöntőt, helyismertetéssel, valamint feleleveníti Szent Erzsébet alakját. Este Kiss Dénes, József Attila-díjas költő (Budapest) tart előadást a titokzatos magyar nyelv működéséről.

Június 26-án Szent László király közbenjáró segítségét kérve Búzás Árpád, a Csíkrákosi Kisboldogasszony templom plébánosa mutat be szentmisét, majd Császár Attila, Csíkrákos polgármestere köszönti az egybegyűlteket. A Palóc Társaság vezetője, Urbán Aladár előadást tart a palócok Szent Lászlóval kapcsolatos hagyományairól. Gyermekprogram, ügyességi verseny is gazdagítja az együttlétet, majd Pakó Benedek Szépvíz ny. plébánosának Szent László-szindarabját adják elő a helyi Cserei Mihály iskola tanulói. Este a találkozó résztvevői meghallgathatják Papp Kincses Emese Szent László királyról szóló - rockoperáját (ősbemutató), a ROLE együttes előadásában, közreműködik a Három néptánc-csoport.

Szent László napján a vasárnapi ünnepi szentmisén Böjte Csaba atya prédikál, majd a nap folyamán rendkívüli könyvbemutatóra kerül sor, ugyanis Csaba testvérnek most jelent meg a nagysikerű Ablak a végtelenre című kötet után az Út a végtelenbe című kötete. Szántai Lajos művelődéstörténész magyar szentjeinkről tart előadást, majd székely fogadalomtétel és a bor megáldása következik. A fogadalmat tevő személy megfogadja: Isten parancsolatait megtartja és az isteni örök szeretet törvénye alapján akar élni. Népe hagyományaihoz hű marad, a székely nép Attilai és Szent László-i szellemét megőrzi. Családját, földijeit a bajban megsegíti, népéhez, nemzetéhez hű marad, szülőföldjét az utónemzedékeknek megtartja. Délután a tusnádi Szent László Gyermekotthon tanulóival ismerkedhetnek a résztvevők, majd néptáncgyűttesek, és hagyományörző csoportok bemutatói következnek. Bővebb információ a www.cserekert.ro honlapon olvasható.

A szállást és étkezést a program idejére a Cserekert Fogadó szervezésében a környékbeli családi vendégházak és panziók biztosítják. Jelentkezni lehet az alábbi címen: Cserekert Fogadó, 537298 Csíkrákos, Racu, nr. 185 (Hargita megye) Románia / Kovács Anna-Mária, telefon: 0040-266-379-345, 0040-266-379-111, mobil: 0040-745-180-649, e-mail: office@cserekekert.ro

Frigyesy Ágnes,
a székely-magyar találkozó médiafőnöke

*

*

*

Wass Albert SZENT LÁSZLÓ KIRÁLY (1077-1095)

Árpád-házi László, magyarok királya nem csak testi erejével, szálfatermetével tűnt ki kortársai közül, de tudásával, művészi érzékével és lelki jóságával is. Isten kegyeltje volt. Nevéhez csodák fűződnek és a mondák végtelen sora. Az ő kívánságára avatták szentté István királyt, Imre herceget és Gellért püspököt. Halála után szentté avatták őt magát is. Egy alkalommal László király és serege napokig nem leltek vizet a sziklás, kietlen karszti tájon. Szomjúság gyötörte a hadat, az emberek kiszáradt torokkal, elgyöngyülve vánszorogtak, és a végpusztulás árnyéka nehezedett rájuk. Végül is aléltan megállt a menet a sziklás, száraz pusztaság közepén, az emberek eldőltek, halálukra vártak.

László király félrevonult a katonáitól, s térdre borulva hosszasan imádkozott Istenhez segítségért. Majd lábra állt megint, megmarkolta súlyos harci dárdáját, s minden erejét összeszedve beleütötte a fegyver acél hegyét a sziklába.

- Isten nevében vizet fakassz! - kiáltotta.

Abban a pillanatban, ahol a dárda hegye a sziklára ütött, tiszta vizű, bugyogó forrás eredt, gazdagon öntve Isten áldását az elcsigázott emberek számára.

Egy másik alkalommal betegség tizedelte seregét. Hulltak az emberek, akár a legyek. A királyi sereg táborá haláltáborrá változott. László király sátrában imádkozott, majd fogta íját, kiment a tábor szélére, s nyílát kilőtte a mező irányába. Az őszi napfényben csillogva szállt a királyi nyílvevő, majd széles ívben földet ért megint, egy jelentéktelennek tűnő, kis növényke levelét szúrva keresztül. A király parancsára zsákokba gyűjtötték annak a növénynek a leveleit, amennyit csak leltek belőle a környékbeli mezőkön, megfőzték vízben, s a vizét megitták a betegekkel. A járvány azonnal megszűnt. Ezt a kis növényt a nép ma is Szent László fűvének nevezi.

Kelet felől a kunok nyugtalanították abban az időben a megtelepedett magyarokat. Újra meg

újra betörték a keleti gyepűn, és hiába mért rájuk a királyi sereg véres vereséget Cserhalomnál, továbbra is portyázták Erdély földjét, dúlták, rabolták a népet. László király többször is kiverte őket az országból.

Egy ilyen alkalommal a fosztogató kunok, hogy életüket mentse, kiszórták futás közben a rabolt arany tallérokat, arra számítva, hogy kapzsiságukban a királyi vitézek abbahagyják az üldözést, és rávetik magukat az aranypénzre. De László király imája kavicsá változtatta nyomban az aranyat, és a menekülő kunokat egytől egyig fogságba ejtették vitézei. Erdélynek azon a részén ma is találni lehet kis, lapos, kerek, sima kavicsokat, amit a nép kun talléroknak nevez.

Egy másik alkalommal az erdélyi KERLÉS község közelében csapott le László király a fosztogató kunokra, akik nyomban futásnak eredtek a közeli hegyek felé. Üldözés közben a király megpillantott egy kun lovast, aki sikoltozó magyar leányt cipelt magával a nyeregben. A király üldözőbe vette a leányrablót, de nehéz páncélos lova hamar fáradni kezdett, és látni lehetett, hogy nem bírta a versenyt a könnyűlábú kun lóval.

- Szép húgom!- kiáltott oda a király a leánynak. - Százszorta jobb a halál, mint a rabszolgaság! Rántsd le a gonoszt magaddal együtt a lóról, s a többit bízd az Úr-Istenre!

A leány megfogadta a tanácsot, s megkapaszkodva elrablójába, oldalra vetette magát egész súlyával. A ló kiszaladt alóluk, s mindketten a földre zuhantak. Leugorva lováról, a király párviadalban megölte a kunt, és megmentette a szépséges hajadont.

Egyszer Torda közelében, kunokat üldözve megint, László király elszakadt csapatától és egymagában kergetett a dombokon át egy menekülő portyát. Azok azonban hamar észrevették, hogy csak egy magányos lovas üldözi őket, és szembe fordultak vele. Mikor felismerték benne a magyarok királyát, nyomban üldözőbe vették, hogy élve kerítsék kézre. Már majdnem el is érték célukat, amikor a menekülő László király hangosan felkiáltott:

- Isten, segíts!

Abban a pillanatban megremegett az üldöző kunok alatt a föld, hatalmas dördüléssel megnyílt a hegy, és mélységes szakadék támadt üldözőt és üldözők között, melyen ló nem ugorhatott át, s melynek meredek falait ember nem mászhatta meg. László király megmenekült.

Így keletkezett a nevezetes TORDAI HASADÉK. Szikláin ma Erdély legszebb vadvirágai nőnek, s lent a mélyben, ahova csak délidőben süt be a napfény, sűrű páfrányok rengetegében kicsike csermely csobog. Néha csontokat mos ki viharok után a szakadék aljából. A királyt üldöző kunoknak és lovaiknak a csontjait, akik halálukat lelték a földindulásban.

Halála után Nagyváradon temették el Árpád-házi Lászlót, s a róla elnevezett templom előtt, ahol bebalzsamozott teste nyugszik, lovas szobrot állított emlékezetére a nemzet. Erről a szoborról mondják, hogy amikor a törökök ellen harcolt Nagyvárad alatt egy maroknyi magyar sereg, s már a törökök javára fordult a csata sorsa, egyszerre csak megjelent valahonnan hatalmas lovon egy sisakos, páncélos óriás, és mázsás buzogányával, rettenetes kardjával rávetette magát a pogányra. Tucatjával kaszabolta le a törököt. Lepattant róla a nyílveaszó, megcsorbult rajta a kard, s még az ágyúgolyó sem tehetett kárt benne. Esze nélkül menekült előle az

ellenség, százával adta meg magát. Mikor a győzelmes magyar sereg bevonult Nagyváradra, döbbenve látták, hogy a templom előtt Szent László érc-lovát hab takarta tetőtől talpig.

Rohantak a városi urak a templomba, s lám, a szent király testét is izzadság borította az üvegbúra alatt. Az éjjeli őr pedig eskü alatt vallotta, hogy a templom előtt a szobor alapzata egész éjszaka üresen állt, a szobor nem volt sehol. Nagy híre és dicsősége volt László királynak az egész világ előtt. A középkori lovag mintaképeként tisztelték mindenütt. Mikor Európa lovagrendei összefogtak, hogy visszafoglalják a szent földet a pogánytól, és a pápa meghirdette az első keresztes hadjáratot, László királynak ajánlották fel a fővezérséget, amit ő el is fogadott. De mielőtt a keresztes hadak egybegyűltek volna, meghalt László király és ez az oka annak, hogy nem az ő vezérlete alatt indult el a szent föld felszabadítására az első keresztes hadjárat.

Az első világháború után az Erdélybe becsődülő és az őslakó magyarságot gyilkoló oláhok megcsúfolták Nagyváradon a szent király szobrát is. De a feljegyzések szerint mindazok, akik kezet emeltek a szoborra, különös és titokzatos halállal haltak meg, rendre és egyenként, s tíz év teltevel már egyetlenegy sem volt közülök életben.